

‘Ο δὲ Βουδούρης τοῦ γραφῆ «Βρί Δουπού γλινοῦπη, εἰμὶ δὲν ῥεθνήκαμε τὴν μπόμα τοῦ Τρικουπή, πού τράνταξε ἄτον βρόντο τῆς ἡ καθὲς ζῆνη χώρα, καὶ ἴτοιμας τζερτζάντζουλας διὰ βουδούρη τώρα ;»
 Π.—Μωρὶ χαρὰ ἴσο θάρρος του...

Φ.— ‘Αμμ’ τί θάρρες, βρὶ κοῦκο ;
 εἰμὶ οὐ κασιδιάρηδες, εἰμὶ οὐ Γραουνηδες, κί ἂν ἀπομεινόμε ποτὶ χωρὶς παλαιοσυρτοῦκο μὰ θὰ περνοῦμε πάντοτε τῆς γῆς καταπατήδες, κί ὁ κύριος Πρωθυπουργός, ὁ καπετὰν Μπουρλότος, ἔχει κουράγιο σὰν Βαγιάν καὶ Ραβασόλης πρῶτος οἱ δίκαια μπόμπαις μὲ τὰ δὴν νὰ στίκεται ποδάρικα καὶ ὁδὸς του περισεύματα νὰ χύνη μὲ τὰ φτηάρια, στοιχηματίζω δὲ μὲ οἱ καὶ καθὲ γουρλεμάτη πῶς μὲ μπουρλότα βρίσκειται ἡ κάσσα του γαμάτη, κί ἂν τοῦ καπνῆς ἔξαφνα νὰ τὰ μολοκάρη δια θάρρησιν πάγια καὶ μὴ διὰ παντός τὰ κῶλα. Λοιπὸν ποῦ λίς ὁ Πρίεδρος ἐνένεισε τὸ θάρρος κί ἰεῖάρωσαν τὰ στήθη μου ἀπὸ τὸ τόσο βάρος, κί ὄλοι τῆς τράκας τὴν βροντὴν σὰν ἥρωας ἀψήφισαν καὶ τὰς πιστώσεις, Περικλή, τοῦ Μπουρλοτζίτη ἴψησαν. Καὶ σὰν ἰπῆγα σπῆτι μου ἰσειση τὸ μάλλο μου κί ἴψηγα τὰ πεπλωμάτα καὶ τὸ προσεῖαλό μου, κί ἴβηπα καθὲ κευμαρκ καὶ καθὲ μου σολότο μῆκος κανίνας Ραβασὸλ μού ἔρῳπισε μπουρλότο, κί ὅποταν οἱ ἀνάγκη μου μὲ νυκτιδὸν ἰμάτιον ἰπῆγα ἴσο ἐνωσῶμεν ὑπὸ μῆδὸν ὁματίον ἰκῦνταζα ἴσην τρύπα του, μῆπως κί ἴκει ἀκόμα μπουρλότο μούδωλε κρυφὰ κανίνας φραμασῶνος, καὶ τιναχθῶ κικῆν κακῶς οἰκτρὸν κί ἄποδὸν πτώμα καὶ πίσω κατακούτελα ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Π.—Ὀύγοι, δεαθόντρου Φασουλή, τί ζαφικό μὰς ἔρῳμι ; τί δαίμονας καὶ ἔτων Ρωμηῶν τοὺς Ραβασὸλ ἰμπῆκε ; ποῦ νὰ χρωθῶ ; ποῦ νὰ κρυφῶ ; καὶ πῶς θὰ μ’ ἀσφαλίσετε ; τὸν νοῦ μὰς θέτες ἀματις νὰ μὰς τὸν πιπλοῖστε ;
 Φ.—Μωρὶ κουράγιο, Περικλή, σ’ αὐτὸ τὸ νταβιτούρι, μῆμῃσου ἴσην παλληκαρικὴν τὸν Πρίεδρο Βουδούρη, καὶ προσκαλοῦντες βοθητὸν τὸν Ἄρην τὸν Ἐπίστιον ἀρῳβῶς εἰς τὸ σολογρόν ἄς τρέχωμεν Ἠραῖστιον, κί ἰμειὶ οἱ Χιώταις, Περικλή, εἰμὶ οἱ Βρονταδουστοί, ποῦ τὸνομά μὰς σκιαζέται κανίνας νὰ τὰκούση, μὲ τρακατροῦκα δυνατὴ νὰ συγνοσουλτασάρωμε κί ἴντα μὰς λίς, μισὶ Μπουρλή, νὰ τοὺς τὴν ἀμυλάρωμε ;
 Π.—Λοιπὸν κουράγιο, Φασουλή. ἄς μὴ μὰς σκιαζῶν γδούσοι καὶ τρακατροῦκασι ριγνῶντας ἄς λέμε ἴσον Τρικουπή :

«Μεγάλε Ραβασόλας,
 ἴπῆρ βρεμῆς κί ἀμόλας,
 καὶ σὰν ῥωλόγι Ἀγγλικὸ τὴν μηχανὴ μὰς κούρῳζε κί ὄλο γιὰ περισεύματα μεγάλα τοῖσιποῦράει.»

Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὶ Περικλή... ἐν μῆση πρωτεύουσῃ συμβαίνουσι ἴσως ἡμέρας μὰς μωστηρῳδῶν ὄραματα, καὶ σκῆψε κἀτι νὰ σοῦ πῶ κανις νὰ μὴν τὰκούση... ἔστειλ ἀνώνομα κί ἰγῶ πρὸς τοὺς ἐν τέλει γράμματα... τὸ μὲν ἴσον Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους κί ὄλιγους λόγους βροντερούς καὶ σημαντικώτατους : « Ἐσὺ, ποῦ μ’ ἰσοζύγεις μὰς γέροντις τὸ τοῦρῆ, πᾶρε γυναικίους φύλακας πρὸς φέρρησιν κοντά σου, γιὰτὶ μὲς ἴσο Γραφεῖο σου θάβλω μὲ κλαμαρὶ νὰ ριζῶ μελανιτέιδα... ἴσο περισεύματά σου.»

Κί ἔγραφα καὶ ἴση στρωγγα του : μὰς ἔδωκασι ἀλήθεια καὶ θὰ ρουκῳώσω μὰς βραδὸν μὲ μπόλικα ρεβίθια, καὶ δίχως δῆλοῦ νὰ σκηχῳτῶ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

θὰ ριζῶ παγκλασιτέιδα... ἴσην κλασικὴν σὰς μεῦρη.»
 Καὶ μὲ μελάνι κίτρινο κί ἴπι κίτρινης κόλλας ἔστειλα κί ἴν ἀνώνομα ἴσως ἀπορῳβῶσι ὄλας ; ἄν τὸ βρεμῆσι πάφητε τὰ δόντρα μου θὰ τριζῶ κί ὄλων τῶν ἀπορῳβῶσιν εἰδοσιτῶ τὰ κόμματα ὅτι πληθῶσους τῆς Βουλῆς εἰς φανερὰ θὰ ριζῶ σφαιραν καρβαλινιτέιδα... ἴσο πατρικὰ σὰς στόματα. Ἄυτὰ ποῦ λίς ἀπέστειλα μὲ πᾶσαν ἡμίαν, ἄλλ’ ἰπιεὶδὴν σκηπαθῶ πρὸς τὴν ἀνωνομῖαν κί ἄντικεταί ἴσο γένος μου καὶ ἴσην ἀνατροφήν μου ἴβωλα εἰς τὰνώνομα καὶ τὴν ὑπογραφὴν μου. Ἄυτὰ δὲν πρίπει πράγματα μικρὰ νὰ τὰ θάρρης καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ἀντὶ νὰ μὲ βαρρῆς μὲ δυνατὸ κοντοζόλο ἡ μὲ γερὴ ματσουκα νὰ ριγῆς μὲς ἴσο μούτρα μου καμμῖα τρακατροῦκα κί ἰγῶ ν’ ἀναντινάωμαι μὲ τὸν τρελλὸν τῆς κρότο...
 Π.— Ὅρες λοιπὸν, βρὶ Ραβασὸλ...μολὸν λαβὴ μπουρλότο.

(Ἐνα φισφις ὁ Περικλῆς πετῶ ἴσον Φασουλή κί αὐτὸς σὰν Χιώτης γῳζέται ἀελοῖ καὶ τρὶς ἀλλοί !)

Ὁ Λόρδος Ζαρωμένος καὶ δίχως κομπασιμὸν εἰσάγει τὸν σπουδαῖον Προῦπολογοισμὸν.

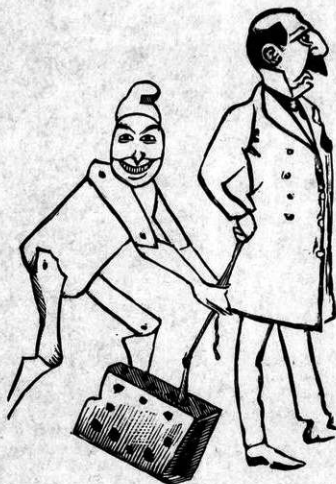
Σταθῆτε τώρα κλαίνοντες μὲ πίστιν καὶ μ’ ἰλιπῖδα ἰπάνω εἰς τὴν ὁψηληγά, ἰπάνω ἴσην βαλδίτκα, πρὸς τᾶνω σῳῶμεν σῳματῆσιν τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίαις καὶ πάντες ἰλεῖσῃτες τῷ Λόρδῳ τῷ Κυρίῳ, κί ἄς μὰς τυλίξη κόκκινος μακρὺς ζουρλαμανῶσις μὲς ἴσο Χριστογεννητικῷ τὸν Δεκεμβρίου κρύο.

Περισεύματα πραγματικῶν καὶ πάλιν ἐξουφίνεταί πρὸς ἀίλοχς κί ἐξευτελισμὸν Τραπεζιτῶν τῶν ἄνωμων, καὶ πᾶσι μὲν ἰρανεῖτο, μὰ ἴσως τὸν νὰ φαίνεται, καὶ ὁδὸς ἰπιεὶδὸν ἀράτῳν θὰ μὴν καὶ λαθῶν, καὶ μῆτε σῆς θὰ βλέπετε τὸ θαῖμα μου αὐτό, ἐν ἄλλοις λόγοις ὄηλαθῶ θὰ παῖζῃ τὸν κρυφτό.

Μικρὸν ἐν ἰκαίνο ἴσο χαρτὶ κί ἄσηματῳ καὶ κρύον, ἄλλ’ ἐν ἰκαίνομῖαν τῶν ἰκαίνομῖων... μικρὸν κατ’ ἐπιράνομα, πλὴν μέγα κατὰ βάθος, κί ἰγῶ εἰς τοῦτο πισπειθῶ μὲ δυνάμιν καὶ πάθος ἴσον Χάμτρο καὶ τοὺς φίλους του νυχθῳρῶμεν θὰ σκεῳζῶ : ἀπερισεύματα ποῦ φαίνεται δὲν θέλει κολαῳζῶ.»

Κί ἄς μὴ νομῖση, κύριος, κανίνας κουνεῖς πῶς ἴσως ἰσοζύγεις σὰς ἔκαμα κουτσά, κί ἂν μὴν τὸ περισεύματα τὸ νέον ἀφανῆς μὰ θὰ προβῆλη κῳπεταί καὶ θὰ σὰς λέγη τῶδ, κί ἴκει ποῦ σὰν τοὺς γάχῳδες ἰμπρός σας θὰ τὸ βλέπετε ἰκίνο θὰ σὰς κρύβεταί καὶ πάλι σὰν νὰ ἴνριπέταρι.

Τὸ ῥετινὸν περισεύματα θάνα πολὺ κοκέτιο, ἀλλοῳώτιο, χαδῳάρικο, κί ὄλιγον τσαναμπέτιο, θὰ βλέπη μὲ τσοκίωματα τὴν καθημῖα σακκούλα καὶ μὲ τοὺς ζῆνους καὶ μ’ ἰμας θὰ παῖζῃ τὸν μαμαπούλα,

Ο Φασουλής σιγά σιγά χωρίς να κάνη κρότο
αφόδως πάει και κολλά μπουρλότο στον Μπουρλότο.

κι' όλοι μας θα φωνάζουμε με σαστισμένο ύψος:
«Κύριε τών Δυνάμεων, και μεθ' ήμών γενού.»

Μέ τούτο τό περίσσευμα δέν ξέρω τί συμβαίνει...
έγώ τό διώχνω, τό κλωστού, κι' εκείνο έπιμένει.
Ποσάκι δέν ήθελισα μέ σαλευμένην φρένα
παρμιερών περίσσευμα νά μόν εύρω κανένα....
ποσάκι δέν ήθελισα ήλλείμματα νά φέρω
κι' έβγηκαν περίσσευματα χωρίς τό πώς νά ξέρω.

Δι' όσα λίγα, κύριοι, μή χάσετε σάν κοίκοι....
'στό πείσμα κάθε φαρισαί, 'στό πείσμα κάθε Φράγκου,
έκείνο πάντα στίκεται 'μπροστά μου σάν παλούκι
και δι' ήμέ καθήντησε τό φάντασμα του Βάγκου,
κι' όσο τό διώχνω μέ κλωστοίσις τό τρίς αναθεμάτο
πίο φουσκωμένο μούργεται και πιό πολύ γειμάτο.

'Εν τούτοις τό περίσσευμα πολύ μάς έξενύγισε...
κι' όπως ό πάλοι 'Αβραάμ τόν 'Ισαάκ έγέννησε,
έκείνος δι' τόν 'Ιακώβ κι' έκείνος τόν 'Ιούδα,
πού 'πούλησε τόν 'Ιωσήφ γιά 'λίγα κληροκούδα,
ό δι' 'Ιούδας τόν Φαρις και τόν Ζαρά προσίτι,
Φαρις δι' πάλιν τόν 'Εσρώμ μετά καρπόσα έτη,
'Εσρώμ δι' πάλιν τόν πολόν και κραταίον 'Αράμ,
κι' έκείνος τόν 'Αμιναδάβ και τρά ταράματαράμ,
και φύλα δεκατίσαρα ή γενεά των ήτων.

Έτσι και τό περίσσευμα 'στών αριθμών τήν πάλην
τό πρώτον δεύτερον γενεζ, τό δεύτερον τό τρίτον,
τό τρίτον δι' τό τέταρτον, κι' αυτό τό πέμπτον πάλιν,
τό πέμπτον δι' έκτον κι' έβδομον, και εύτω καθιξής,
κι' άπεσβολώθη έννεός ό κάθε μπαταξής.

Κι' αυτά τά περίσσευματα, πού 'βρήκα και δέν 'βρήκα,
όι' μά τσαπίλα τάβχα σάν Καλαμάτας σύκα,
κι' ως χοιρινά λουκανικά κατά τειρών τεθίντα,
μέ σπάγους δι' και μέ κλωστούσις σρικτά σρικτά δειθίντα,
ίπακριβώς δι' έπ' έλληλα πολλάκις προστεθίντα
και 'στους κυρίους Βουλευτάς πρεπόντως συστηθίντα,
'ξέσπασαν 'στών Κανόνερν, τόν κατ' αυτάς ριθίντα,
και πάντα μέν τόν πρίς ήμάς χρυσόν έμπιστευθίντα
κορόδο τόν άπίδειξαν και βλάκα μέ πατίντα,
έμέ δι' πάλιν τόν νεκρόν τόν και παραιτηθίντα
πάνσοφον άνδρα, 'στών βλακών τό πείσμα 'αναστηθίντα,
και τώρα γίνεται γιά 'μάς άτέλειωτη κουδίντα,
κι' εύγε κι' υπέρβυγε και μπής βούωντος του Δραγουμή
μ' αυτά τά περίσσευματα τους 'κάναμε τουλούμι.

Μέ τούτο τό περίσσευμα τό πέν θ' άποκαθάρωμεν
και πάσαν άναγκαστικήν κυκλοφορίαν θέρωμεν,
τάς 'Εθνικάς Τραπεζάς μας θ' αναδιοργανώσωμεν
κι' άπαξάπαιτων και πασών τά μούτρα θα γανώσωμεν.

Μὴ τοῦτο θὰ σφριζώμει,
τὰ δόντη μας θὰ τριζώμει,
στακτη παντού θὰ ριζώμει,
καὶ πλοῦτη θὰ κηρύζωμει.

Μὴ τοῦτο θὰ παρλάρωμει,
μ' αὐτὸ θὰ σπεκουλάρωμει,
τὸν Χάιμπερ θὰ κηλάρωμει,
καὶ μπόμπαις θ' ἀμολάρωμει.

Ἡ Δύσις δὲ παρῖμενε καὶ μένει πάντα φίλη
ἂν κ' οὐκ ὀλίγα πρὸς αὐτὴν τὸ κράτος μας ὀρείλει.
Μὰς ἔχει ἕναν ἔρωτα, μὰς ἔχει μὴν ἀγάπη
μ' ὅσα κ' ἂν τῆς ἐκόψωμει, μ' ὅσον παρὰ κ' ἂν χάνουμει,
κ' ἂν εἰς βρισίαι καθ' ἡμῶν πᾶς ζῆνος ἐξετράπη
ὅσα λίγω πῶς μας ἀγαποῦν. ἀλλ' ἔτσι μας τὸ κάνουν.

Ἐγὼς κατ' ἐπιφάνειαν κ' ἀμειλικτος ὄρη,
μὰ σ' τὸ κρυπτὸν ἐκτιμῆσαι κ' ἀκράτητος στοργή,
κ' ἂν τῶν Ἑλλήνων σήμερὰ τὴν δόξαν κοροῖδου
ἀλλ' ὅμως ὅποιον ἀγαπᾷ ὁ Κύριος παιδεύει,
ἢ δὲ στοργῇ τῆς Δύσεως, πού τρέμει ἄδουμά μου,
εἶναι στοργῇ λανθάνουσιν ὅσα τὸ περισσότερο μου,
οὐ μὴν ὑπάρχει ὅσα κ' αὐτὸ κ' ἀκμαία παρμένει
κ' εἰς βρισίαι καθ' ἡμῶν γενναῖον ἐξουβαίνει.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς γενικῆς τῶν ζῆνων συναυλίας
ἐν φύλλον περιπεδαστον τῆς προσφιλοῦ Παλλίας
ἔγραψ' ἑπαινοῦς θαφιλίαις κ' ἐγκώμια γῆ μ' ἔμεινα
ὅτι κ' αὐτὸς ὁ Πάλμειστορ' ὅτ' ἡ Λόντρα σάν μ' ἔγνωρισε
ἀμέσως τῆ χρισίαι, τὸν ἄπυρ τρία κ' ἔνα,
καὶ σπλάντι εἶπε μῆσα του κ' ἰσάστει κ' ἀπόρησε.

Διότι προεμάνεσαι μὲ τὸ σφόν του πνεῦμα
εἰς τῆς ἐνδόξου μου ζωῆς τὸ παρακάθεδεις εἰμια
πῶς θὰ καθίσω μὴ φορὰ ἑπάνω τὸν ὑσπλήγων
τὴν σπᾶθην τὴν Δαμωκλειον ὅτ' αἰ χεῖρας μου συσφιγγῶν,
καὶ μὲ παιδικὰς λιγυρούς καὶ θυμὰ φορμιγγῶν
καὶ μ' ἔχους κ' σπλίσματα τομάρια καὶ σπλιγγῶν
θὰ ριζώ κάστρα δαισιτῶν καὶ Φράγγων πισπριγγῶν.

Ὅπότεν δ' ἐκοπάνει τὸν Ἀγγλικὸν ἀέρα
φωνῆν ἐξ ὕψους ἤκουσα ἐπὶ χάσκειν ἰδῶ πέρα ;
τὴν τὴν Ἑλλάδα πῆγαινε, πού ταμπουρὰ βερουῦν,
κὼς ἄμ βελθίδες κ' ὑσπλήγγες ἐκεῖ αἰ καρτεροῦν,
καὶ σὺ ἀδικῶς χάνσαι μὲ Τόρις καὶ μ' Οὐίγγους
κ' εἶσαι μὴδὲν μὲς ὅσους πολλούς καὶ νοῦλα ὅσους ὀλίγους.

Κ' εἶπα κ' ἰγὼ καθ' ἑαυτὸν ἀγχιτὶ ὅσους Ἀγγλους μένω ;
παποῦται ἀπ' τὸν τόπο σου κ' ἄς εἶναι μακλωμένο,
κ' ἐπάτησα τὰ χῶματα τῆς γῆς τῆς γεννητῆρας
κ' ἰρήνην Ἀρόδος τῶν Ρωμῶν καὶ Καίσαρ καὶ Σωτήρας,
κ' ἐξάπλωσα φερῶς πλατὺς εἰς ὄφρας τὴν ἀριὰ
κ' εὐθὺς ἐξεβαρῶσα τὴν βάρβρον πατριὰ
κ' ἔγιναν τῆ ματάκια τῆς γῆς τὸν παρὰ γαυριὰ
κ' ὅλους τοὺς ζῆνους ἐκαμα καὶ βγάλω ἀγουριὰ,
καὶ πάντα βομβαρδέβωλον τὸ κράτος ἱερταίωσα
καὶ τοῦ κυρίου Πάλμειστορ' τὸν τρόπον ἐδικαίωσα.

Ἰσοὺς πρὸς ἰσοὺς θὰ ταχῶ καὶ σὰν ἄσκι θὰ σκάσω
κ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὄβρισταὺς θὰ τοὺς παθναγακάσω
νὰ βγάλωμει γονατιστοὶ ἔμπροστά μου τὸ καπίλο
καὶ νὰ μοῦ εἰδῶν δαινακ' κ' ἰγὼ νὰ μὴν τὰ θίλω,
κ' ἔτσι νὰ δεῖξω μὴ φορὰ ὅσων δαισιτῶν τὸν ἔμιλο
τὸ τί ἐστὶ βερύκοκο, τὸ τί ἐστὶ κορόμφιο.

Ταῦτα λίγω, Βουλευταί,
κ' ὅπως ἔδωσα ποτὶ
φίλος τις πρὸς ἄλλον φίλον
τριαντάφυλλον μὲ φύλλον
καὶ παρήγγιλε σ' τὸν φίλον
ἐφιλε φύλαττε τὸ φύλλον,
ἔτσι σήμερὰ κ' ἰγὼ
διγῶς νὰ πολυλογῶ
φύλλα τῆς ἐλαγῆς σὰς στέλλω
κ' εἰς καθένα παργγίλλω :
ἐφιλε φύλαττε τὴν πίστιν
καὶ μὲ ἤξεισ οὐκ ἀφέξει
μὴ σ' τὸ φύλλον τοῦτο δεῖξης
ἀπιστίαν ἐλαχίστην,
λίγε δ' ἀφελῶς τοῖς φίλοις
πῶς σ' τὸ φύλλον τοῦτ' ὀρείλει
τὰς μεγάλας ἀφελείας
τῆς ἰστωρῆους φίλιας.

Καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ νὰ πάτε νὰ συχάσετε
καὶ τὸ Χριστογεννητικὸ μοσχάρι νὰ πασχάσετε,
ὅπότεν δὲ μὲ τὸ καλὸ ἰδῶ ἐναγαυριστε
ἰσοὺς καὶ τὸ περισσότερο κατὰ πολὺ ν' αὐθῆσαι,
καὶ τότε πλῆον νητοκίαι καὶ μὴ θὰ ἰοριστε
κ' ἀφελῶς δικαπλάσιον θὰ πάρειτε μπασίον.

(Μὲ τίτοιμα τοὺς μπικπέδες του ὁ Λόρδος παρασκότησι,
ἢ στρουγγα δὲ μετὰ κραυγῶν τὸν κατεχειροκρότησι
κ' ἔπειτα κ' ἱπροσκίνησι τὸ λαίμαργον θηρίον,
κ' ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς, καθῶντα χασομῆρικα,
ἰγκάρσαν ἠρόφωνοι ἀπὸ τὸ θεωρίον :
αγεῖά σου, μαρὶ Πυρπολητῆ, πού βῆρησι τὴν Ἀμερίκα.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.

μ' ὀλίγους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Μόμπιη τοῦ Ἀντίνου μας ἡΜΕΡΑΙ ΑΤΤΙΚΑΙ
κ' εἰκόνας γλαφύροτατας γελιογραφικαί,
ἐξωφύλλον μοναδικῶν, καλλιτεχνία πρώτη,
καὶ γέλοια ὅπου γίνεται καινούργιο τὸ σπικότι,
πνευματικὸν ἐνυρῆσμα, γελῶτων περιβόλι,
ἐκεῖ κ' οἱ περιβόλιτοι Π α ρ α δ α ρ μ ε ν ο ἰ ὀλοι.
Ἄλλ' εἶναι περὶ τὸν κανεῖς συστάσεις νὰ ὄσες κῶνθ
γῆλ τέτοια κανακάρικα καὶ πᾶνθημα βιδάλια ...
τὸ διαπρόπτον ὄνομα τοῦ συγγραφέως φθάνει,
παιδοῦται δι' ὅσον τρεῖς δραχμᾶς ὑπὲρ Βιβλιοπωλεῖα.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΥΝΑΝΑΛΤΡΟΦΟΝ μὲ παγγίνα παντοῖα,
ἐκεῖ πολλὰ περτέρωγα, ἐκεῖ χαρομᾶντα,
καὶ τάλυτα μυστηρια ταχυακτιδιουργίας
καὶ κάθῃ προβληματικῆς καὶ σκοπιτικῆς μαγειρίας,
παρ' ὅλων ἐκτελούμενα προχερούς τε κ' εὐκόλους
καὶ πᾶς καὶ πᾶσα φαίνεται μαροῖα καὶ μαροῖολο
Βιδάλων ἀρωματιστῶν γῆλ θανατοστροφᾶς
κ' εἶναι πάντα καλλιτέρω μὲ ἕτερα νὰ μὴ ἔφς
παρὰ τοιαῦτα παιδιὰ νὰ στερεῖται δατέας ...
εἰς τὸ γινώσκον Κατάστημα πωλεῖται τῆς Ἐστίας.